

Baset

„Platím!“ houkl Buldog na vrchního, který šel, obtěžkán prázdným sklem, právě kolem.

Všichni se jako na povel otočili. Buldog měl teprve třetí pivo, a zatímco za okny úřadoval leden deseti centimetry sněhu a šesti stupni pod nulou, v hospodě bylo teplo a útulno. Seděly tu další dvě party, schylovalo se k muzice – prostě z toho koukala hezká páteční tramská řachanda. A jeho bas by při muzicírování dost chyběl!

„Nějak mi není, jdu na flek,“ odpovídá na tázavé pohledy, na tváři se objeví jeho typický buldočí výraz a v očích se mu blýskne. Nemá tu přezdívkou pro nic za nic. Když se takhle zatváří, je lepší s ním vůbec nedebatovat, to se ví už dávno.

Buldog je paličák. Tvrdý jako křemen, umíněnc největší z celého polesí a hlava dubová. Ale kamarád je to klasa 1A, to se musí nechat.

Vyloví pětibábu, zamázne účet a upustí vrácené peníze zpátky do portmonky. Je pravda, že dneska asi nemá svůj den – na nádraží přišel pozdě, že málem nestihnul odjezd. Pak mu ve vlaku vyteklo půl blbě zavřený čutory a tamtéž nechal rukavice. Ty teď nejspíš zahřívají někoho v Liberci, kde vlak končil.

A to Buldog ještě netušil, že to nejhorší ho teprve čeká.

Rázně dopil pivo jedním hltem, vstal a nasoukal svých sto čtyřicet kilo živé váhy do montgomeráku. Čert ví, kde vlastně takovou velikost pro obry sehnal! Na záda hodil usárnu, která vypadala vzhledem k jeho postavě jako batůžek žáka prvního stupně na jednodenním školním výletě, vzal do tlapy žracák, mávnul na pozdrav a vypadl ze dveří do tmy.

Venku se do něj opřel sílící vítr. Pleš přikryl kloboukem, přičemž si musel přiznat, že podhelmovka by byla lepší. Ale frajeřina nezebe, že jo.

„Do prdele práce!“ zaklel, když uklouznul na ledě, který byl převátý čerstvým sněhem. Na poslední chvíli to vybalancoval a dál už šel opatrněji. Když to šlo, tak po trávě, na asfaltu radši šoupal nohama po ledu a roztáhnul ruce jako provazochodec. Já a provazochodec – tak to je fakt dobrý, pomyslel si, zatímco se probíjel vsí.

Konečně došel na kraj vesnice, kde začínala polní cesta, která vedla do tmavého lesa na obzoru. Tady už to klouzalo o dost míň, ale přesto musel dávat pozor.

Funěl do mírného kopce, když vtom se to stalo.

Zaškrundalo mu v břicho a než se vzpamatoval, pocit přebytku teplé hmoty mezi půlkami naznačoval průser. Doslova. Nepěkný odér se šířil vřkol.

„Já se posral!“ nevěřičně kroutil Buldog hlavou. Chvilku tiše stál a vstřebával realitu. Ohlédl se za vsí, kde pořád ještě dokázal rozeznat svítící okna hospody. Ne, to není řešení. Je to daleko, po ledu a navíc - na hajzly se jde přes výčep. Tu ostudu bych snad nepřežil, pomyslel si, zatímco smrad se stával nesnesitelným.

Sundal usárnu, širokými kroky vklouzl do křoví u cesty a odstrojil se. Za svitu čelovky vysypal nadělení ze spodků a ty vydrbal sněhem. „Jako nový,“ broukl si, spokojen – aspoň vzhledem k situaci a k podmínkám – se svou prací. Do tanečních to není, ale z nejhoršího jsme venku, hola hej!

Sněhem provedl ještě lehkou očistu těla. Oblékl se, přičemž spodky ho nepříjemně zastudily do náradí v rozkroku, až sykl bolestí.

Vylezl z roští zpátky na cestu, nasadil tornu na záda a ostrým tempem – aby se zahřál – vyrazil k lesu. Cestou musel ještě jednou do křoví, ale tentokrát to proběhlo jak se sluší a patří.

Na flek je to už kousek - tady úvozem dolů, pak pěšinou ze stráně doprava a je na místě. V řece provede finální hygienu a z usárny vymotá čisté prádlo. Pak pořádně přemáchně spodky, rozdělá oheň, usuší je a všechno bude v cajku. A taky postaví na grog! Kluci přijdou ze sněhové pláně za ví vyfoukaní jako kraslice; ten přijde k duhu! V duchu si sestavoval plán pro nejbližší chvíle, zatímco opatrně našlapoval po lesní cestě.

Myšlenka na hezký večer u ohně a láhev rumu ve žracáku mu zvedla náladu, že si skoro začal pohvizdovat.

Tady v lese už sněhu tolik nebylo a ve svitu čelovky se záhy objevila pěšina odbočující doprava s kopce. Udělal po ní tři-čtyři kroky - a šlápl na namrzlý kořen. Bum! Zřítel se na zem a po zadku sjel dobrých pět metrů po prudkém svahu, až se zarazil o strom. Náraz ho ostře zabolěl v pravé noze a hlava zaduněla, jak jí narazil o vyčnívající kámen.

„Krucinál!“ zaklel a začal zjišťovat následky pádu. Byl při vědomí, na zátylku si nahmatl ránu, která sice jen lehce krvácela, ale o to víc začala otékat. Zkusil se pohnout a skoro zavyl bolestí. Pravá noha ho zabolěla tak, že málem omdlel. Zároveň cítil, že by se mu právě teď zase hodilo odskočit si do křoví.

„Do prdele práce!“ zaklel znovu, a pak už jen tiše ležel a skrze stromy si všiml, že na obloze krásně svítí Orion.

„K čertu s hvězdama,“ pomyslel si, „co teď?“ Ospale koukal do temnoty kolem sebe a navzdory sílící bolesti v noze se dokázal napůl posadit. Ztěžka oddychoval. To bude otřes mozku a zlomená noha, napadlo ho. Rukavice v Liberci, spodky mokré a znova připosraný, noha v hajzlu - ještě abych tady umrznul! Vzápětí se mu zvedl žaludek a mocně si nazvracel sám sobě do klína. Jasně, otřes mozku, potvrdil si diagnózu a začal jednat. Buldogu, chlapče, hrdost stranou, tady končí sranda.

Z kapsy montgomeráku vylovil mobil, s určitými obtížemi vymačkal 1-5-5 a čekal na spojení. Tůůů – tůůů – „Záchránná zdravotnická služba Libereckého kraje, dobrý večer...“ ozval se hlas operátorky.

Trochu zmateně jí popsal situaci (o stavu spodků a zvracích v klíně taktně pomlčel), přibližnou polohu, a pak už jen mlhavě vnímal, jak operátorka říká, že tam někoho pošle. Před očima se mu roztočil Orion, nohou mu projela ostrá bolest a sníh krásně zchladil natékající ránu na temeni hlavy.

Probral se, když se lesem míhaly čelovky. „Tady, tady!“ zahulákal svým basem a světla se stočila k němu.

„Tady jsem!“ zavolal ještě jednou, a pak už se kolem něj začaly pohybovat oranžové bundy zdravotníků.

Cítil, jak se o něj znovu pokoušejí mdloby. „Šmarjáááá, to je zas ostuda,“ pomyslel si, když si uvědomil, v jaké situaci se nachází, ale pak už definitivně ztratil vědomí.

* * *

Bílo. Všude bílo.

To v noci pěkně nasněžilo, pomyslel si. A že to vůbec nezebe...

Konečně trochu srovnal mířidla. Zjistil, že leží v bíle povlečené posteli a na stropě rozeznal zářivku. Vpravo u postele zaregistroval stolek v barvě slonové kosti a vzápětí s hrůzou zjistil, že z jeho pravé nohy se mu vysmívá velká sněhobílá sádra.

Přišla sestra.

„Už jste vzhůru?“ řekla příjemným altem, „pošlu sem pana doktora.“

„Sestři...“ vydralo se mu z okoralých rtů.

„Ano, prosím?“ přišla blíž.

„Kde jsem a co se mnou je?“ slyšel svůj hlas napůl z dálky a upřeně se díval do jejích velikých tmavých očí. Tmavých jako ta páteční noc nad kempem. Jen ten Orion tam nebyl.

„Jste v Liberci v nemocnici, máte ošklivě zlomenou pravou nohu a silný otřes mozku. Ale dal jste posádce zabrat, aby vás z toho lesa dostali,“ vysvětlovala.

Zrudnul – tak přece jen je to pravda!

„Budu normálně chodit?“ zeptal se chraptivým hlasem.

„To vám řekne pan doktor, ta zlomenina je dost komplikovaná, ale dneska umíme zázraky,“ ukázala řadu bílých zubů. Napadlo ho, že se na něj zubí jako ta sádra. Ale hezká je, to jo.

„A tamto - víte co?“ položil otázku a pln studu zase zrudnul a sklopil zrak.

On, paličák. Tvrdý jako křemen, umíněnc nejvyšší z celého polesí a hlava dubová.

„Z toho si nic nedělejte,“ mávla rukou, „ale počítejte s tím, že s tou nohou hned tak skotačit nebudete. Ani na záchod!“ dodala napůl v žertu. Pak vykouzila lehký úsměv a měla se k odchodu.

Buldog vzdychl a přitáhl si peřinu až k bradě.

Chmurné úvahy se rozeběhly jako jarní voda údolím. Chodit o berli nebo dokonce s protézou? Jakpak se s tím asi trampaže?

„Nelži si do kapsy, blbečku, to by byla konečná, na kemp se s fofrklackem těžko dostaneš!“ uvažoval se stále rostoucím znepokojením.

Za čtrnáct dní má pomoci klukům se dřevem. A za tři týdny je výročí! Jak se tam dostane? Kdypak ho asi tak pustí domů? A co jarní vandr? Debatovalo se o Rychlebech a u toho nechce chybět! Otázky bez jasné odpovědi lítaly jedna za druhou a plnily jeho nitro malomyslností.

Tok neveselých myšlenek přerušilo lehké vrznutí dveří.

Do místnosti vstoupil doktor, kouknul do papírů a došel až k jeho posteli. Pohledem zkontroloval cedulku na posteli, aby se ujistil, že je na správném místě, a zvedl zrak.

Z okraje peřiny se na něj dívaly dvě smutné basetí oči.